

Девет година после незаконитог бомбардовања НАТО-а Југославије, које је правдано намером да се на Косову заштите људска права и створи „мултиетничка демократија”, Сједињене Америчке Државе прво су подстакле Албанце да у јужној српској покрајини прогласе суверену државу, а одмах затим признале њену самопрокламовану „независност”. Тада на положају генералног секретара НАТО-а Хавијер Солана је објавио да ће ваздушни напади највеће војне силе света бити усмерени на „прекидање насилних напада српске војске и полиције и слабљење њихове способности”. У то су време Вашингтон и Брисел гласно протестовали против „инсинуација” да војна интервенција НАТО-а има било какве везе са отцепљењем територије и стварањем нове албанске државе.

Амерички амбасадор Вилијам Вокер претходно се потрудио да прибави „пиштољ који се дими”, односно окидач за интервенцију. Исход жестоког окршаја припадника УЏК и српских служби безбедности у јануару 1999. у селу Рачак представио је свету као српски масакр цивилног становништва. Рачак је послужио као изговор за ултиматум Београду, али се није показао као употребљив Хашком суду за ратне злочине. Хашко тужилаштво је у великом косовском процесу генералима српске војске и полиције одустало од доказивања злочина у Рачку.

Четири године после бомбардовања Југославије, 20. марта 2003, Сједињене Државе су са савезницима, укључујући и неколико држава НАТО-а које су бомбардовале Југославију, започеле војну инвазију Ирака. Председник Џорџ Буш није тада наводио хуманитарне изговоре за инвазију. Говорио је о опасности од ирачког оружја за масовно уништење и о потреби „промене режима”. Није имао дозволу Савета безбедности УН за напад. Није имао ни добар изговор. Ускоро се испоставило да је ирачко оружје за масовно уништење постојало само у извештајима ЦИА и других америчких обавештајних агенција, а „промена режима” као изговор за напад на суверену државу у међународном праву никад није ни постојала. Занимљиво је да су челници НАТО-а последњих година, ретроактивно, почели да и бомбардовање Србије без сагласности Савета безбедности УН тумаче потребом „промене режима у Србији”.

Српске снаге безбедности повукле су се са Косова у јуну 1999. године, после потписивања Кумановског споразума. Уместо „мултиетничке демократије”, НАТО и УНМИК донели су Косову албанску власт и етничко чишћење Срба, процват криминала и корупције. Након што је бивши председник Србије Слободан Милошевић умро у Хагу почели су „преговори” о статусу Косова за чију пропаст је оптужен Београд.

У међувремену су западни лидери неуморно објашњавали српским политичарима да је неопходно да за губитак Косова оптуже мртвог Слободана Милошевића. Нису им рекли како да својим грађанима објасне чињеницу да ће Србији, као држави са демократски изабраном влашћу, коју свет тобож уважава, западне силе ускратити суверенитет који су челници НАТО и УН гарантовали Слободану Милошевићу док се налазио на оптужници Хашког трибунала.

Западни правни стручњаци после Ирака више ни не покушавају да косовску интервенцију бране правним аргументима. Вашингтон и сада тврди да Косово неће бити преседан, али оно је већ постало матрица либералног интервенционизма.

[објављено: 23/03/2008, Политика]